

Добрі пісні про поганих дівчат

КУПИТИ

У поетичній збірці Дмитра Лазуткіна «Добрі пісні про поганих дівчат» багато слів про кохання, багато пауз про кохання і багато кохання як такого. За словами автора, ця книжка - найдоросліша і найбільш зріла з усіх його збірок. Багато віршів тяжіють до класичної форми. Їх можна легко покласти на музику. Усі вони добрі - без прихованих образ та шкодувань за тим, що не відбулося.

Дмитро Лазуткін

**ДОБРІ
пісні про
ПОГАНИХ
дівчат**

дмитро лазуткін

добрі пісні
про поганих
ДІВЧАТ

поезії

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)6
Л17

Лазуткін Дмитро
Л17 **Добрі пісні про поганих дівчат: поезії: – Meridian Czernowitz –**
Кам'янець-Подільський: ТОВ «Друкарня Рута», 2013. – 104 с.

Видання здійснено на
замовлення Міжнародного
поетичного фестивалю
Meridian Czernowitz

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-2771-05-3

© Дмитро Лазуткін, поезії, фото, 2012
© Павло Славінський, обкладинка, 2012
© Микола Леонович, дизайн, верстка, 2012

розділ 1

українська мрія

пісок і літо дощі та райдуги
цілунки легко стають укусами
наскрізний струм у потоках патоки...
твоя порядність така спокуслива

не я ловлю тополині пестоші
не я життя вимірюю курсами
(чийсь конспекти і зайві ревнощі)

твоя порядність така спокуслива

твоя відсутність така заплутана
твої приходи такі наповнені
ти недочута ти переслухана
ти божевільна ти некерована

усе твоє — що я мушу вивчити
усе твоє — що я хочу відати
титититититититититити
титититититититити — ти

(а раптом щось би тобі не личило —
то наведи вже курсор і видали)

твої симптоми твої діагнози
fashion tv і серце Ісусове...
температура
високі градуси —
твоя порядність така спокуслива

нічна теорія східні практики
вино з гурзуфа вітер з атлантики
так дивно бути з тобою поряд
коли свобода — найвищий поверх...

ти відчиняєш
прозорі двері
ти розчиняєшся
в атмосфері —

ти божевільна ти некерована
і недочута і переслухана...
твоя відсутність — така заплутана
твоя присутність — така наповнена

берези

по березах — мурахи
листочки жовті
десь
поміж ними

ти думаєш —
гачки або знаки?

і голосні
стають
мовчазними

ти думаєш
ти мариш
ти хочеш

7

я хочу
я не
думаю
всує

і трави проростають
крізь
ночі

і все воно
пульсує пульсує...

візьміть
мене
живим або мертвим

розчавте
отруїть
закохайте

за каєм
усміхається герда

я шаблею
голюся
я — байда

я — крапка
я — тире

кома

а ти в мені
мене більше

і те що
ніби не -...
відомо

найкраще знають
всі
інші

але я помічав
зорі

і пив до дна
кожен
келих

і входило
в мене
море

і билосся
обличчям
у берег

між нами вода і відсутність мостів —
ніщо не завадить ковтати тумани

і ніби усе чого дійсно хотів —
торкатися подиху тихих вітрів
де небо і дно — два великі екрани

дві пари очей в коридорах нічних
дві хтиві змії під футболкою літа...
я майже торкаюся теплих твоїх
уявлень про сни поза межами світла

ти м'ясо моє і кохання — моє
і риби мої і мій час на зап'ясті...
і щастя не тямлячи де воно є
купається в щасті

люди заходять в метро і приймають пози
хмари гойдають хмари і пестять вітер
я торкаюся пальців це майже проза
і мовчазне тертя неслухняних літер

сам обереш — і нагороду і пастку
в небо легені — так розправляють постіль
треба літати якщо не хочеш впасти
мітками станцій — міряти теплий простір
і наїдатися киснем і пити воду —
пити своїми жадібними очима
і вириватись назовні — немов свобода
не у тобі а наприклад — ось, за дверима

любов пахне клеєм
любов пахне глиною
любов — з тобою
любов — з країною

обидві вийшли з таких околиць
де ночі хижі
де очі коле

і зайві межі —
в обіймах теми
я їх відстежив і відокремив

і ми вдихнули — вино і воду
свою провину — свою свободу

хоч пересилий хоч ототожнюй...
мене пробило
і я порожній

рожеве небо

ще тихо
але за мить
зацокотять підборами дівчата
повертаючись із нічного клубу
і рибалка на мопеді
пронесеться з повним кошиком риби

літо вміє виявляти справжню сутність речей
п'яні крики біля кіоску зазвичай
лунають гучніше за розмови ранкових птахів
десь у глибині зелених крон
листки вигинаються
і темні очі здаються невагомими
і лінія долі напинається ніби вітрило

12

і мости котрі
чи то поєднують
чи то розділяють нас
здригаються під тиском рожевого неба

так пахнуть молоді листки після дощу так пахне річка...

немов з якогось там сторіччя
тебе висвітлюють зірки

ці фантастичні кольори
плавці у плавнях — плавні-плавні

такі зворушливі та справжні учасники моєї гри

бо танці сонця — масть руда бо подихи в алеях темних —

це все напевно даремно
це все — вода вода вода

ящірка не питається:
ти де

ящірка показує:
я тут

на літньому сонці
трава стає жорсткою
дві дівчинки
на пронизливих велосипедах
наближають минуле
і дорогу до ріки

натискаючи на педалі
розчавлюючи мене

феєрверки злітають
дівчата купаються голими
травневі свята надривають найтоншу струну

небезпека ранку накочується концентричними колами
так завжди:

— виграємо битву;
— нап'ємося на radoщах;
— і проспимо війну...

але головні події стаються перед світанком
постріл у скроню — гудбай, перелітні птахи
натовлені сплять в незнайомих обіймах коханки й вакханки
що сталося те сталося — не буде уже навпаки

тому наливай абищо в паперовий стаканчик
комусь добрий ранок а нам і біда — не біда
на хвилях гойдаються сни і руді помаранчі
і трохи рудою від того здається вода

я трохи думав трохи вивчав...
ніби нізвідки витягують серце —
добрі пісні про поганих дівчат
все буде краще ніж часом здається

все буде краще...
не я це почав —
хмари блищали — як постріл — на виліт
добрі пісні про поганих дівчат
теплі як одяг пружні мов хвилі

і електронні листи звідусіль
і карколомні стрибки у нікуди...
зникла вода — залишилася сіль
щезли боги — залишилися люди

тут на причалі мов чайка кричав
там — угорі — заливався тобою ...
добрі пісні про поганих дівчат
пахли розлукою бігли юрбою...

і з ресторану — співала шаде
і з небосхилу — зривалася пісня
і розкривалося сонце руде
і ніби мушля стискалося міцно

розвідні мости відкриті канали
провидіння завжди веде наосліп
я тебе не питав але ти сказала:
ти така ж падлюка як всі дорослі

розповзалось сонце і стигли вишні
закипала кава у хіросімі
нас попереджали — ви геть не вічні —
переважно щури принагідно свині

і на картах місцевості — білі плями
та в обличчя світло — м'яке хвилясте...
хто закриє очі твої руками
коли серце стрибає до ніг баластом?

але дим без вогню мов нектар для вдиху
та не треба вважати що все так просто
якщо вихід є — ми знайдемо виїзд -
ми такі ж падлюки як всі дорослі

дівчинко ти пахнеш конваліями дівчинко я пахну тобою
світ переминається з ноги на ногу непевний цей світ

можна вірити можна не вірити але з такою любов'ю
краще літати аніж переривати політ

це — відчуття безпеки, це тонкі капіляри
які я виводжу в тобі своїм язиком
ходять вечірнім містом наші примари
ніби гортають давній фотоальбом

всі ці світлини всі ці дивні обличчя
всі ці листи які написав наперед
я кілька разів дізнавався що таке відчай
пив з ним на брудершафт бідкався тет-а-тет

18

знаєш ти поряд — і я забираю слова віддаю їх —
так задарма, нехай вигинається мить
наші прощання мережать бентежать лютують
наше сонце на кінчиках пальців бринить

можна вірити можна не вірити але з такою любов'ю
солодко перетинаються — видих і вдих
дівчинко ти пахнеш конваліями дівчинко я пахну тобою
небо тремтить від дотику пальців твоїх

ПОВНІ ОЧІ

крізь відкриті вікна автомобіля
залітав тополиний пух і травневі комахи

на мить зависаючи у салоні
ніби чийсь душі над рікою через яку перекинуто міст

і дерева на островах
спонукали дніпрову воду рухатися далі за течією

ти сиділа праворуч від мене в купальнику
і пісок осипався з ніг і плечей
ніби спомини ніби дні
ніби липкі останні ночі цієї весни

дзеркальні окуляри
відбивали світло — аби не було його забагато
і наша швидкість зростала
настільки що вже не було чути слів
жодного
жодного

розтоплена карамелька поцілунку на засмаглому плечі
миттєво вихоплені погляди перехожих
все і так ясно —
вода у небі
небо у воді
і як не пручайся —
повні очі сонячних променів

Кінець безкоштовного уривку. Щоби
читати далі, придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ